

E.B. White

Charlotte's web

Met tekeningen van
Garth Williams

1 Voor het ontbijt

‘Waar gaat pappa met die bijl naartoe?’ vroeg Veerle aan haar moeder, terwijl ze de tafel dekten voor het ontbijt.

‘Naar het varkenshok,’ antwoordde mevrouw Gersteman.

‘Er zijn gisteravond biggen geboren.’

‘Ik begrijp niet waarom hij dan een bijl nodig heeft,’ zei Veerle, die pas acht was.

‘Een van de biggen is veel te klein en te zwak,’ zei haar moeder. ‘Het wordt nooit wat met hem.

Daarom heeft pappa besloten hem op te ruimen.’

‘Hem *op te ruimen*?’ gilde Veerle. ‘*Doodmaken*, bedoel je? Alleen omdat hij kleiner is dan de andere?’

Mevrouw Gersteman zette een kannetje room op tafel.

‘Niet schreeuwen, Veerle!’ zei ze. ‘Pappa heeft gelijk.

Die big gaat waarschijnlijk toch dood.’

Veerle duwde wild een stoel opzij en rende naar buiten.

Het gras was nat en de aarde rook naar het voorjaar.

Veerle’s gympen waren doorweekt voordat ze haar vader had ingehaald. ‘Maak hem alsjeblieft niet dood!’ riep ze snikkend. ‘Het is niet eerlijk.’

Meneer Gersteman bleef staan.

‘Veerle,’ zei hij rustig, ‘je moet je leren beheersen.’

‘Me beheersen?’ gilde Veerle. ‘Het gaat om leven of dood, en dan zeg jij dat ik me moet *beheersen*.’

De tranen stroomden over haar wangen. Ze greep de bijl vast en probeerde hem uit haar vaders handen te trekken.

‘Veerle,’ zei meneer Gersteman, ‘ik weet meer over het grootbrengen van biggen dan jij. Zo’n zwak beest geeft altijd problemen. Toe, ga weg.’

‘Het is niet eerlijk,’ snikte Veerle. ‘Dat biggetje kan er toch

niets aan doen dat hij klein is? Als *ik* klein was geweest toen ik geboren werd, zou je *mij* dan ook hebben afgemaakt?’

Meneer Gersteman glimlachte. ‘Natuurlijk niet,’ zei hij, terwijl hij zijn dochter liefdevol aankeek. ‘Maar dit is wat anders. Een ondermaatse big is niet hetzelfde als een klein meisje.’

‘Ik zie het verschil niet,’ antwoordde Veerle, die nog steeds de bijl vasthield. ‘Ik heb nog nooit van zóiets onrechtvaardigs gehoord.’

Er verscheen een vreemde uitdrukking op het gezicht van John Gersteman. Het leek bijna of hij zelf zou gaan huilen. ‘Goed dan,’ zei hij. ‘Ga jij maar weer naar binnen.’

Ik neem de big straks voor je mee. Je mag hem de fles geven, net als een baby. Dan merk je zelf hoe lastig een big kan zijn.'

Toen meneer Gersteman een halfuur later terugkwam naar het huis had hij een kartonnen doos onder zijn arm. Veerle was boven om andere schoenen aan te trekken. In de keuken was de tafel gedekt voor het ontbijt, en het rook er naar koffie, gebakken spek, vochtige muren en rook van de houtkachel.

'Zet hem maar op haar stoel,' zei mevrouw Gersteman, en meneer Gersteman zette de doos op Veerle's plaats. Daarna liep hij naar het aanrecht. Hij waste zijn handen en droogde ze aan de rolhanddoek.

Veerle kwam langzaam de trap af. Haar ogen waren nog rood van het huilen. Toen ze naar haar stoel liep, schudde de doos, en er klonk een krassend geluid.

Veerle keek haar vader aan. Ze lichtte het deksel van de doos op. Daar was het pasgeboren biggetje; het keek naar haar op. Het was een wit biggetje. Het licht van de ochtendzon scheen door zijn oren, zodat ze roze leken.

'Hij is van jou,' zei meneer Gersteman. 'Gered van een te vroege dood. Ik hoop dat ik er geen spijt van krijg.'

Veerle kon haar ogen niet van het biggetje afhouden.

'Oh,' zei ze vertederd. 'Oh, *kijk eens!* Wat een schatje.'

Ze deed de doos voorzichtig dicht. Eerst gaf ze haar vader een zoen, en toen haar moeder. Daarna lichtte ze het deksel weer op, tilde het biggetje uit de doos en hield hem tegen haar wang. Op dat moment kwam haar broer Michiel de keuken in. Michiel was tien. Hij was zwaargewapend, met een luchtbuks in de ene hand en een houten dolk in de andere.

'Wat is dat?' vroeg hij. 'Wat heeft Veerle daar?'

‘Ze heeft een gast voor het ontbijt,’ zei mevrouw Gersteman. ‘Ga je handen en je gezicht wassen, Michiel!’

‘Laat eens zien!’ zei Michiel, terwijl hij zijn buks neerzette.

‘Moet dat een varken voorstellen? Nou, een *mooi* varken hoor. Hij is niet groter dan een witte rat.’

‘Was je en ga eten, Michiel!’ zei zijn moeder.

‘De schoolbus komt over een halfuur.’

‘Mag ik ook een big, pa?’ vroeg Michiel.

‘Nee, ik geef alleen biggen aan kinderen die vroeg opstaan,’ zei meneer Gersteman. ‘Veerle was al bij zonsopgang op om het onrecht in de wereld te bestrijden. Daarom heeft ze nu een big. Een kleintje, maar toch een big. Zo zie je maar weer wat er kan gebeuren als je op tijd opstaat. Vooruit, eten!’

Maar Veerle kon niet eten voordat haar big melk had gedronken. Mevrouw Gersteman vond een zuigfles met een speen. Ze schonk warme melk in de fles, draaide de speen erop en gaf hem aan Veerle.

‘Hier, geef hem zijn ontbijt!’ zei ze.

Even later zat Veerle in een hoek van de keuken op de grond, met haar baby op schoot, en leerde hem uit een fles drinken. Het kleine biggetje had honger en begreep snel hoe het moest.

De schoolbus toeterde vanaf de weg.

‘Hollen!’ zei mevrouw Gersteman, terwijl ze de big van Veerle overnam en haar een krentenbol toestopte.

Michiel greep zijn geweer en ook een krentenbol.

De kinderen renden naar de weg en stapten in de bus.

Veerle lette niet op de andere kinderen. Ze zat uit het raam te staren en te bedenken wat een heerlijke wereld het was en wat een geluk ze had gehad.

Zij had een biggetje, helemaal voor haar alleen!

Tegen de tijd dat de bus bij de school aankwam,

had Veerle haar troeteldier een naam gegeven.
Ze had de mooiste naam uitgezocht die ze kon bedenken.
‘Hij heet Wilbur,’ fluisterde ze tegen zichzelf.
Ze dacht nog steeds aan de big toen haar leraar vroeg:
‘Veerle, wat is de hoofdstad van Frankrijk?’
‘Wilbur,’ antwoordde Veerle dromerig. De andere kinderen
giechelden, en Veerle werd rood.

2 Wilbur

Veerle was dol op Wilbur. Ze vond het heerlijk om hem te aaien, te voeren en naar bed te brengen. Elke ochtend meteen na het opstaan maakte ze zijn melk warm, knoopte hem een slab voor en gaf hem de fles. Elke middag als de schoolbus voor het huis stopte, sprong ze eruit en rende naar de keuken om weer een fles voor hem klaar te maken. Voor het avondeten voerde ze hem opnieuw, en daarna nog een keer vlak voordat ze naar bed ging. Tussen de middag, als Veerle op school was, gaf mevrouw Gersteman hem eten. Wilbur was dol op melk en hij was volmaakt gelukkig als Veerle een fles voor hem opwarmde. Vol aanbidding stond hij dan naar haar op te kijken.

De eerste dagen van zijn leven mocht Wilbur in een doos naast de kachel in de keuken blijven. Maar toen mevrouw Gersteman erover klaagde, verhuisde hij naar een grotere doos in de houtschuur. Toen hij twee weken oud was, brachten ze hem naar buiten. De appelbomen bloeiden en het begon warmer te worden.

Meneer Gersteman maakte een soort ren voor Wilbur onder een appelboom en gaf hem een grote houten kist

vol stro, met een opening waardoor hij vrij in en uit kon lopen.

‘Krijgt hij het ’s nachts niet koud?’ vroeg Veerle.

‘Nee hoor,’ zei haar vader. ‘Je moet straks maar eens kijken wat hij doet als hij in de kist kruipt.’

Veerle ging met een fles melk onder de appelboom in de ren zitten. Wilbur kwam aanhollen en ze hield de fles voor hem vast terwijl hij zoog. Toen hij de melk tot de laatste druppel had opgedronken, knorde hij tevreden en liep slaperig de kist in. Veerle keek door de opening naar binnen. Wilbur duwde zijn snuit in het stro.

In een oogwenk had hij een tunnel in het stro gegraven. Hij kroop erin en verdween uit het zicht. Hij was nu helemaal met stro bedekt.

Veerle vond het prachtig. Het was een opluchting voor haar dat Wilbur het lekker warm zou hebben in zijn slaap.

Elke ochtend na het ontbijt liep Wilbur met Veerle mee naar de weg en wachtte samen met haar tot de bus kwam. Dan zwaaide ze naar hem, en hij keek de bus na tot die om de bocht verdween. Terwijl Veerle op school was moest Wilbur in zijn ren blijven. Maar zodra ze ’s middags thuiskwam haalde ze hem eruit. Hij liep overal achter haar aan. Als ze naar binnen ging, kwam Wilbur ook het huis in. Als ze de trap opliep, wachtte Wilbur bij de onderste tree tot ze weer naar beneden kwam.

En als ze met haar pop in de poppenwagen ging wandelen, liep Wilbur mee. Op zo’n wandeling werd Wilbur soms moe; dan pakte Veerle hem op om hem naast de pop in de wagen te leggen. Dat vond hij leuk. En als hij *erg* moe was, deed hij zijn ogen dicht en viel in slaap onder de deken van de pop.

Hij zag er lief uit met zijn ogen dicht, omdat zijn wimpers

zo lang waren. De pop deed ook haar ogen dicht en Veerle duwde de poppenwagen heel langzaam en voorzichtig om haar kinderen niet wakker te maken.

Op een warme middag trok Veerle haar badpak aan en Michiel zijn zwembroek. Ze gingen naar de beek om te zwemmen. Wilbur liep vlak achter Veerle aan.

Toen ze het water in waadde, kwam Wilbur mee.

Maar hij vond het water koud, té koud naar zijn smaak.

Terwijl de kinderen zwommen en speelden en water naar elkaar spatten, vermaakte Wilbur zich in de modder langs de oever, die lekker warm en blubberig was.

Elke dag was een feest, en de nachten waren vredig.

Wilbur was een lentebig. Zo noemden de boeren een big